[16th February 1959

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, may I ask whether the Government will take steps to see that the shooting practised by the Military is stopped when the Legislature is in session?

SRI L. S. KARAYALAR : We have no power over the Military.

II.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS PUBLIC HEALTH (AMENDMENT) BILL, 1959.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Chairman, I introduce the Madras Public Health (Amendment) Bill [a], 1959, and move—

"That the Bill be taken into consideration."

A committee was appointed in 1950 under the Chairmanship of the Director of Public Health to go into the question of sanitation of hotels and catering establishments and to make recommendations for improving the existing conditions therein. It was observed by the Committee that it was necessary to take powers under the Madras Public Health Act, 1939, to license and control the catering establishments as had been done in the case of lodging houses. It was also observed that such a measure would bring about uniformity of procedure in regard to 'licensing', 'appeal', and 'control' of catering establishments in Madras City, in municipal, district board and panchayat areas.

Section 279 of the Madras City Municipal Act provides that no person shall, without or otherwise than in conformity with the terms of a licence granted by the Commissioner, keep any lodging house, eating house, tea shop, coffee-house, cafe, restaurant, refreshment room, or any place where the public are admitted for repose or for the consumption of any food or drink or any place where food is sold or prepared for sale. The drinking and eating establishments in municipalities and the district board and panchayat areas are at present licensed under sections 249 of the Madras District Municipalities Act, 193 of the Madras District Boards Act, and 91 of the Madras Village Panchayats Act, respectively. These provisions are not similar to section 279 of the Madras City Municipal Act and they cannot be availed of for the effective control and prevention of spread of communicable diseases from catering establishments. Though there is provision in the Madras Public Health Act designed to prevent and control the incidence and spread of communicable diseases from lodging houses, there is no provision for similar control of eating and drinking establishments. It was pointed out by the Committee that even the model by-laws framed under section 306 (1) of the Madras District Municipalities Act and 202 (7) of the Madras District Boards Act laid more stress on the environmental aspects of the premises than on the control of food infection and food poisoning. It was, therefore, recommended

[a] Published on pages 1-5 of Part IV-A of the *Fort St. George Gazette*, dated the 7th January 1959.

16th February 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

that Chapter XII of the Madras Public Health Act relating to 'food control' should be thoroughly revised. In pursuance of this recommendation, it is proposed to revise Chapter XII of the Act and to provide for the control and prevention of the spread of communicable diseases from catering establishments also and to amend suitably section 287 of the Madras City Municipal Act, 1919.

I commend this motion for acceptance.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, may I make a request to the Hon. Minister to read the statement again as we could not follow anything because of the anti-aircraft gun practice going on outside? 3 20 p.m.

SRI T. PURUSHOTHAM : We may have to move for the adjournment of the House.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister will again state the things in his reply to the debate.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I will make him understand, Sir. (Laughter.) Now there is provision to keep the lodging houses under certain control to see whether they are kept in a sanitary condition and for checking and all that. By lodging houses we mean places where one can eat and stay. But in respect of catering establishments where one can only eat, there is no control. The idea of this Bill is to have control over eating houses also.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I thank the Hon. Minister for having enlightened me?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member feels enlightened?

Motion moved—

'That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, be taken into consideration'.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, this Bill seeks to provide for the control of hotels, restaurants, etc., and for control and supervision of the catering etablishments under the Public Health Act. These are wholesome provisions which I believe the House would readily accept. The other day my hon. Friend Sri T. P. Srinivasavaradan referred to push-carts in which sundry eatables were sold in front of schools and wanted that such moving stalls also should be controlled in the interest of public health of the children going to the school. Now under the present licensing provisions in the City Municipal Act and the District Municipalities Act, of such itinerant food vans cannot be controlled and licensed. This was also represented to the Government from time to time. We are glad to find in the present Bill provision made for licensing of these itinerant vans.

The Hon. Minister referred to the Hotel Sanitation Committee and said that this Bill was being brought forward in pursuance of the recommendations of that Committee. There are various other

recommendations of that Committee which ought to have received the attention of the Government. I wish to bring to the notice of the Hon. Minister that that Committee made a pointed recommendation that a model restaurant should be put up in each town and also that the Government should take steps to evolve model designs for hotels and restaurants and their accommodation, providing for lighting, ventilation, etc., and in particular the lay-out of kitchens, sterilizing, dish-washing, etc. The Committee has also recommended that bacteriological standards should be prescribed for certain foodstuffs such as ice-cream, ice-cream salads, etc. The Committee also stated that steps should be taken to educate the food-handlers and for conducting a short sanitary training course for these employees. These have not been implemented so far. When this question was raised by me in the Council, some time back, the then Public Health Minister, Sri A. B. Shetty, assured us that the recommendations of the Committee would be fully examined and that necessary provisions would be made for all these wholesome arrangements as recommended by the Committee, when amending the Public Health Act. We have now only one item included in the present Bill. I am anxious that the Government should consider all the recommendations of the Hotel Sanitation Committee and see that they are incorporated in the Public Hea'th Act. That is why I have been pleading and emphasising in this House that a comprehensive revision of the Public Health Act should be undertaken for inclusion in the Act of all such important recommendations made by the Hotel Sanitation Committee and other salutary changes in the Public Health Act in the light of the experience gained in the working of the Public Health law all these years. I request the Hon. Minister not to defer the introduction of a comprehensive legistration for amending the Public Health Act but to push through the same, and bring it at least in the Ooty session of the Legislature when I hope we will have sufficient time to consider such Bills. I would particularly plead that in amending the Public Health Act as proposed by me, the Government should consider all the salutary recommendations made by the Hotel Sanitation Committee and see that they are fully implemented.

We find that Government propose to take power for fixing the requirements as regards sanitation of the catering establishments. I hope that strict measures will be taken to improve the condition of the catering establishments. I have given notice of a few amendments to some of the clauses of the Bill. I will speak on them when we take up clause-by-clause consideration. With these few words, I support the Bill.

* **VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :** மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் மனமார ஆதரிக்கிறேன். நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே இரண்டு முக்கிய வியாதிகள் சிரஞ்சீவித் தன்மை அடைந்து விட்டன. அவற்றில் ஒன்று காலரா, மற்றொன்று பெரியம்மை. நாகரீக மடைந்த பல இடங்களிலே பல தேசங்களிலே இந்த இரண்டு வியாதிகளும் அடியோடு நீக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், நம் நாட்டிலே எந்நாளும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன இந்த வியாதிகள். இந்த வியாதிகளுக்கு மூலகாரணமாக இருப்பவைகள் ஹோட்டல்கள், சிற்றுண்டி சாலைகள், உணவு விடுதிகள் இவைகள் தாம். சில சட்டங்கள் இருக்கின்றன, எந்த முறையில்

16th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

அவை நடத்தப்பட வேண்டுமென்று. ஆனாலும் இவைகள் சரியான முறையில் பின்பற்றப்படவில்லை. இதைப்பற்றி நான் பின்னால் குறிப்பிடு கிறேன்.

பள்ளிகளில், முன்னமே கூட சில அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளிகளுக்கு முன்னே கைவண்டியில் வைத்துக்கொண்டோ அல்லது தகர டப்பாக்களில் வைத்துக்கொண்டோ ஐஸ்க்ரீம் விற்கிறார்கள். பல வியாதிகள் இதனால் தான் வருகின்றன என்பதை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பெற்றோர்களும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஆசிரியர்கள் உள்ளே இருக்கின்றார்கள். பெற்றோர் கள் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் சென்று படித்துவிட்டு வருகிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐஸ்க்ரீம் விற்கிறார்கள்; மாங்காயை நறுக்கி உப்புப் போட்டு விற்கிறார்கள். வெளியிலே திறந்த நிலையில் இருப்பதால் தூசு படிந்து அசுத்தமடைந்த பொருள்களாக அவை இருக் கின்றன. அதனால் பலவித வியாதிகள் வருகின்றன. அந்த வியாதி பெற்றோர்களுக்கும் மற்றோர்களுக்கும் பரவுகிறது. இந்தச் சட்டப்படி இப் படி விற்கிற நிலைமையை உண்மையாகக் கண்டிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நகராட்சி மன்றம், ஊராட்சி மன்றம் போன்ற ஸ்தல ஸ்தாபன நிலையங்களிலே இந்தச் சட்டத்தை அமுலாக்குவதற்குச் சில அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அந்த அதிகாரிகள் உண்மையி லேயே நாணயம் உள்ளவர்களாக, நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார் களா என்று கவனிக்கும்போது, வருத்தமடைய வேண்டியிருக்கிறது. சட் டம் போடுகிறோம். விதிப்படி, சட்டப்படி இந்தப் பொறுப்பு வாய்ந்த அதி காரிகள் நடந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் அப்படி உண்மையாக நடந்து கொள்ள வழிவகைகள் இந்தச் சட்டத்திலே செய்யப்பட வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விஷ உணவு போன்றவைகளுக்குச் சில முறைகள் இருக்கின்றன. இந்த விஷ உணவுச் சாவுகள் சில மாதங்களுக்கு முன்பு ஏற்பட்டன. ஒரு 3-30
ஹோட்டலில் விஷ உணவு சாப்பிட்டுவிட்டதாக அறிந்தால், உடனடியாக p.m.
வந்து ஹோட்டலையே பூட்டி விடுகிறார்கள். அப்படிப் பூட்டி விடுவதால், சொந்தக்காரர்கள் பெரிதும் நஷ்டமடைகிறார்கள். அதனாலே அவர்களுக்குப் பலவிதமான சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. பொருள் நஷ்டமும் ஏற்படுகிறது. மைசூர் பாகைச் சாப்பிடும்போது, அதில் ஏதாவது கெடுதல் இருந்தால், அது எந்த இடத்தில் தயாரிக்கப்பட்டது என்று கண்டு, அந்தப் பொருளை மாத்திரம் கைப்பற்றிக்கொள்ளலாம். அது எதனால் செய்யப்பட்டதோ, அதே மூலப் பொருளால் செய்யப்பட்ட மற்ற வற்றை வேண்டுமானால் கைப்பற்றி அகற்றிவிடலாம். அப்படியில்லாமல் ஹோட்டலில் உள்ள எல்லாச் சிற்றுண்டிகளையும் அழித்துவிடுவது என் றால், அது நஷ்டத்தை உண்டாக்கும். ஆகையால், இது சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டிய காரியம்.

அடுத்தபடியாக, 107 (B) இலே "provided that the executive authority shall not grant a licence or renew a licence until the Health Officer or any person duly authorized by him has inspected the building, mobile van, vehicle or place named in the application and has recommended such licence or renewal of licence." என்பதில் "Health Officer or any person duly authorized by him" என்று இருக்கிறது. மற்ற வருக்கும் ஹெல்த் ஆபீசருக்குள்ள தகுதிகள், யோக்கியதைகள் இருந்தால் தான் நல்லது. அந்த யோக்கியதைகள் இல்லாதிருந்தால், அவரை நியமிக்கக் கூடாது. ஹெல்த் ஆபீசரால் "ஆதரைஸ்" செய்யப்பட்ட என்னும் போது, யாரையாவது நியமிக்கலாம் என்றால், அது தகுதியாக இராது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

[Vidwan T. Muthukannappan] [16th February 1959

அடுத்தபடியாக, மார்க்கெட்டுகளில், கடைகளில், மீன், இறைச்சி போன்றவை விற்பனை செய்வதிலே இருக்கும் கஷ்டங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எனக்குத் தெரியும்—மீனவ மக்களெல்லாம் மிக மிக ஏழைகள். அவர்கள் மீனை எடுத்துக்கொண்டு கடைக்கு விற்பதற்கு வந்தால், அவர்கள் காலரா, அம்மை முதலிய நோய் பரவியிருக்கும் ஊரிலிருந்து வந்தார்களா, அத்தகைய நோய் பரவாத ஊரிலிருந்து வந்தார்களா என்று கவனிக்காமல், அவர்கள் கொண்டுவரும் மீன்கள் முழுவதையும் அழித்துவிடுகிறார்கள். எத்தகைய ஊரிலிருந்து அவை வந்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றிக் கொஞ்சங் கூட அதிகாரிகள் ஆராய்வதில்லை. இதனால் எத்தனையோ ஏழை மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் ; வேதனை அடைகிறார்கள். இதையெல்லாம் மேற்கொள்ளும்போது, அதிகாரிகள் சரிவரக் கவனித்துச் செய்ய வேண்டும். அம்மை முதலிய நோய்கள் பரவிய ஊர்களிலிருந்து அந்தப் பொருள்கள் வந்திருக்கின்றனவா, அந்தப் பொருள்கள் உண்மையிலேயே பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா என்பதைக் கண்டறியாமல், சராசரியாக எல்லாவற்றையும் பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களாகக் கருதி, அழிக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறபடியால், இதிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஏழை மக்கள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள், நஷ்டம் அடைகிறார்கள். ஆகவே, பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களை மட்டும் நன்கு கவனித்து அழிக்கும்படியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டால், சிறந்ததாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I welcome the objectives of the Bill but there are one or two matters which require attention. Firstly, there is no provision in this Bill fixing the maximum amount of licence fee that is to be levied as is found in Acts like the Madras General Sales Tax Act.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It will be provided for in the rules.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The Government may prescribe in the rules but it is better that the maximum amount of licence fee that is to be levied is mentioned in the Bill and they can provide for the minimum amount in the rules. As it is, Chapter XII is proposed to be revised and it is a new thing to levy a licence fee for controlling the sale of foodstuffs and it has not been levied before. Therefore, I would request the Hon. Minister to fix the maximum amount of licence fee in the Bill itself instead of prescribing it in the rules.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I would request the hon. Member also to suggest what amount should be prescribed as licence fee.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : As it is only intended to see that the conditions of the licence are enforced and it is not intended to check the amount of profit made, I think a heavy amount should not be fixed for the issue of a licence. It should be a nominal fee of three or five rupees or at the most Rs. 10. It should not be fixed above that.

SRI A. M. ALLAPICHAI : Why should the hon. Member have so much sympathy for these people who make a lot of money?

16th February 1959]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : So, whoever makes money should give it to the Government! I do not think that is the general rule.

Another point is about the tea parties. They are entirely out of the picture and I have told this to the hon. the Leader of the Opposition. Item (1) of clause 2 says—

'The executive authority on receiving from any person an application for a licence or for the renewal of a licence for keeping in any building, mobile van, vehicle, or place, any eating, drinking or catering establishment, hotel, tea-shop, coffee-house, cafe, restaurant, refreshment room, mobile canteen, . . ., etc.'

SRI T. PURUSHOTHAM : There are also the words 'or any place where the public are admitted for the consumption of any food . . .'

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In a tea party food is not served. Here in this Bill distinction is made between 'eating' and 'drinking'.

SRI A. M. ALLAPICHAI : In a tea party we eat also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Of course, some people take it as food. Ordinarily it does not come under the connotation of 'food'. Therefore, this is a place where it is distributed and the expression 'consumption of food' is not appropriate for a tea party. That is what struck me and it is a matter for the Government to look into.

It seems to me that there is also a lacuna in clause 3 of the Bill. It says—

'. . . Samples of any article of food or any vessel or utensil, in which such articles of food are kept may be taken and examined by the Health Officer or any person duly authorized by him as often as may be necessary for the detection of unwholesomeness. If on such examination, he finds any such article of food to be unwholesome, he may condemn it and forbid its sale.'

Suppose the officer finds an article of food wholesome. Is he to take it himself? If that is so, then he may try to have samples every day or every month. That may lead to some trouble. The Health Officer or any person authorized by him may come and say : "I want to test the samples of this food article and so, give me 20 'vadais'." He may find them wholesome and take them also. Therefore, as has been provided in other matters, it must be done here also. These people are very meticulous in one matter 3.40
and lax in other matters. The provision here is, "any article of p.m.
food so seized, carried away or secured may with the consent of the owner or person in whose possession it was found, be forthwith destroyed in such manner as to prevent its being used for human food or exposed for sale and if the article is perishable, without such consent". It further provides that 'any expense incurred in destroying any article of food under sub-section (3) shall be paid

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [16th February 1959

by the owner, etc.'' They want, in cases of destruction, the owner to bear the expenses. But they have not said anything where the article is taken for testing and found wholesome. Why?

SRI A. M. ALLAPICHAI : Under the Adulteration Act, in the matter of milk, they purchase the milk and they pay for it.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is better. If these samples are paid for, it is better. Otherwise, the officer will be tempted to test everyday and the powers conferred here may be abused. That is what struck me first on reading it and I wanted to express my thoughts. At least under some rule, Government may provide that where the sample is found wholesome, it should be paid for.

SRI A. M. ALLAPICHAI : First they should pay the money and then conduct the test for wholesomeness.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : If on such examination, they find it unwholesome, they can condemn it. But where they find it wholesome, some provision ought to be made for the purpose of disposing it of or paying for it.

SRI A. M. ALLAPICHAI : They should pay for it and then take it for testing.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : We may take the suggestion of the hon. the Deputy Chairman. (Laughter.) Therefore, that is a lacuna. Where they find the article wholesome, it should be paid for. Government should be careful in this, as otherwise, it will lead to abuse. Generally, the first step any hotel-owner takes is to feed the officers. They are fed well. Therefore it is I say that there should be some provision whereby the sample, if found wholesome after testing, should be paid for. Government are very careful to say that where the sample is found unwholesome and is condemned, it should be destroyed and that expenses incurred in connection with that destruction should be borne by the owner. I am not objecting to that. But likewise, it should be stated that where it is found wholesome, it shall be paid for.

Then, in clause 5, there is provision for ' immediate exclusion of the employee '. Is he to be bodily shoved? Is he to be bodily removed, as they did in Ceylon where they removed bodily the Leader of a Party? There must, therefore, be some provision under which he can be excluded. Either there should be a Police warrant or a Magistrate's order; otherwise, there will not be any safety. That is a thing in which also Government should be very careful. Otherwise, the officer may merely say that a fellow has a communicable disease and he may ask him to clear out. It is not a power which can be given without safeguards against abuse. (Sri T. Purushotham : We may add ' after due medical examination '.) There is also provision for medical examination of employees and their associates. But it will take place afterwards. Medical examination should precede the removal and not succeed it.

16th February 1959] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Sir, these are some of the matters in which care should be taken. It is better that the officers are made vigilant. But without adequate provision for all those things which I have mentioned, it will be that power is exercised but that no benefit accrues. Anyhow, I welcome the object of the Bill certainly.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I welcome this Bill wholeheartedly. But I am afraid this Bill cannot tackle even the fringe of the problem. I used to wonder how a Government spending money in crores of rupees on the curative side of medicine had not been taking any action on the preventive side. I am glad this measure will go, to some extent, as a step on the preventive side. Wherever we go, from the small town to the big city, we find dirt, flies and what not, on all food-stuffs. We find even in the City of Madras, opposite big temples, in open places and open markets, jack fruits being sold with swarms of flies over them. We find jaggery and sugar being exposed in groceries with swarms of flies over them. We find rotten plantains exposed to flies, being bought and consumed by people. After all, what we are spending on the curative side will be much lessened if we take steps, rather if we had taken steps earlier, on the preventive side also. As the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said, it is not a mere question of issuing licence. Anybody will get it. How are the Government going to enforce these provisions? Cannot the Government, just at least with reference to big hotels, appoint a committee of medical gentlemen who can go round, pay surprise visits and check these things? Cannot a complaint book system be introduced in hotels where visitors could make their remarks in the interest of public health? Even in big hotels, do we not find that dirt and flies are allowed to settle on sweets and other savouries and that they are exposed to flies? Flies may be smaller in number—but they are still harmful—as they are scared away by the electric fan rotating above. Therefore, cannot the Government, under the rule-making powers, just see that any eatable is covered with a metal mesh and cannot they also see that these fruits which are sold in the market, especially jack fruits, are covered by some plastic cloth or some such thing so that while they are covered, still they may be visible?

I have been all along suggesting to Government that the present system of supplying eatables in plates should be banned. We have provided in this Bill that a server, if he is affected by a communicable disease, should be driven out. What about the system obtaining now-? Wsa the system of taking tiffin in plates and sipping the cup with the lip prevalent in India? How horrible it is! We want plates. But the plates and cups are washed in one and the same bucket from morning till evening. That is considered more sacred than the Ganga water! In every cup, at least a drop of water from that bucket would be taken in along with the coffee. Cannot we 3-50 p.m. have the system of paper cups which I have been just suggesting for the past many years? Cannot we have paper plates? Let them charge a little more. Let the plates and the cups be thrown away after use. Let them be charged for. So, we may just have these

[Sri G. Krishnamoorthy] [16th February 1959

paper plates and paper cups or leaves. What about the plantain leaves? Why can't we just encourage the growth of plantain trees? Can we not substitute plates by leaves? Can we not have leaves and paper cups? In North India we find the earthen vessels being given. They are sipped and then thrown away. The fashion has come to stay that we must sip the cup. We cannot stop it. Even if we can stop it, the manager cannot see that every man does not do it. Why cannot we have the system of paper cups at least and then leaves or some paper plates? That will go a long way to stop the spread of this contagion. In fact, I am afraid many people are afraid—to enter hotels simply on account of the fact that we have to sip the cup which has been sipped by somebody just now and that it cannot be cleaned howsoever. And we have to take our chutney which may be tasty and which we may even take to the last atom there, by licking the plate which has been licked just recently by some other man who might have been having an infection.

SRI V. V. RAMASWAMI : தட்டுகளை ஒருவரும் நக்க முன்வரமாட்டார்கள்.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : I have been doing it. I can explain to the hon. Member Sri V. V. Ramaswami that I have the temptation to do it. If the chutney is nice, I do lick it. The sense of the palate is so strong that human weakness allows it. We find even in tea parties articles being served ten or fifteen minutes earlier itself. They are all placed readily there and nobody knows whether flies would have sat over them. How they are going to prevent all these things is a very big question. Of course, to a certain extent, it has to be left to the people themselves or to the schools where teachers can put in these ideas. But when we think of legislation, how are the Government going to enforce these things? I would, therefore, suggest to the Government to see that these broad things, namely, substitution of plates by leaves, tumblers—may be porcelain or eversilver vessels—by paper cups are enforced by legislation. That is a more important thing than the cleanliness or the good health of the server.

SRI T. PURUSHOTHAM : To start with, we can introduce this reform in our Legislature Canteen.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : In fact, I have seen these paper cups being used in many places even in North India. Even at tea parties they are used. They will not cost even two pies or three pies; old pies I mean.

So, let me conclude by requesting the Government to just see that at least after twelve years of Swaraj, foreigners are made to think that India is clean, as clean as it was in the days of Ram Rajya, and that people do not use some plate used by others. In fact, in our houses the plate used by the father will not be used by the son or the plate used by the son will not be used by the father.

16th February 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

The husband and wife may use the same plate. It is enjoined by the shastras. The wife should use the plate used by the husband. That is so in our household . . .

Sri V. V RAMASWAMI : கணவன் சாப்பிட்ட மீதத்தை மனைவி சாப்பிடும் பழங் கால வழக்கத்தைப்பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார் போலும்.

Sri T. PURUSHOTHAM : It is the other way about in these days. (Laughter.)

* **Sri G. KRISHNAMOORTHY** : So, we have it. Even there, we are prohibiting the use of the plate of the father by the children and *vice versa*. May I just conclude by saying that we should bring in our old systems and make all people including foreigners think that we are more after cleanliness and that we will not take food on a plate on which food has already been taken by some others or use a cup which has been used by some others?

* **Sri V. V. RAMASWAMI** : கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுதுள்ள பொது சுகாதாரச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்காக இந்தத் திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே இருக்கக் கூடிய சட்டத்தின்படி, மக்கள் வந்து தங்கக்கூடிய விடுதிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால், சாப்பிடும் இடங்களைக் கட்டுப்படுத்த விதிகள் இல்லாததால், சில நிபந்தனைகளை வைப்பதற்காகவும் இந்தச் சட்டத்தில் அதிகாரம் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறைப்படி இருந்தால் தான், லைசென்ஸ் கொடுக்கப்படும் என்றும் அப்படி இல்லாவிட்டால் லைசென்சைக் கொடுக்க முடியாது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. லைசென்சு கொடுத்த பிறகு, அதன்படி நடக்காவிட்டால், அந்த லைசென்சு ரத்து செய்யப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், அதன் மூலம் தொத்து வியாதிகள் பரவாமல் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் இது கொண்டு வரப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. உணவுப் பொருள்கள் விற்கக்கூடிய இடங்களிலும் அவற்றைப் பரிமாறக்கூடிய இடங்களிலும் ஏற்பட்டிருக்கிற அசுத்தத்தின் காரணமாக ஏற்படக்கூடிய விளைவைத் தடுப்பதற்காகத் தான் இது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே உள்ள சட்டத்தில் இப்படிப்பட்ட விதிகள் இல்லை. இது தான் சட்டத்தின் நோக்கம்.

இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரும்போது, இப்படி உணவுப் பண்டங்களை விற்கக்கூடியவர்கள் யார், யார், அவர்கள் எந்தெந்த இடங்களில் அவைகளை விற்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தால் தெரியவரும். இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட இடங்களையெல்லாம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக இச்சட்டம் கொண்டுவரப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதன்படி யார் குற்றம் செய்வார்கள் என்பதைக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். பெரிய பெரிய உணவுச் சாலைகளைக் கட்டுப்படுத்திவிடலாம், கட்டுப்படுத்தவும் முடியும். இந்தச் சட்டத்தைச் செயலில் கொண்டுவர வேண்டிய பொறுப்பு ஸ்தல ஸ்தாபனங்களைச் சார்ந்தது. அங்குள்ள சுகாதார அதிகாரிகளுக்குத்தான் பெரும்பாலான பொறுப்பு இருக்கிறது. அவர்களால்தான் இதைச் சரியானபடி அமுலுக்குக் கொண்டுவர முடியும். பெரிய விடுதிகளில்தான் இதை நல்ல முறையில் நிபந்தனைகளை விதித்துக் கட்டுப்படுத்த முடியும்.

ஆனால், தெருக்களில் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு விற்பனை செய்யக்கூடியதும் தெரு ஓரங்களில் வைத்துக்கொண்டு விற்பனை செய்யக்கூடியவர்களுடையவும் நிலைமையைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். காலையில் எழுந்தவுடன் ஒரு தெரு மூலையில் இருக்கும் ஆச்சியிடம்

[Sri V. V. Ramaswami] [16th February 1959

சென்று காலணுவுக்கு இட்லியோ, அல்லது தோசையோ வாங்கிக்கொண்டு வந்து சாப்பிடுவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட விற்பனையாளர்களுக்கு விதிகளையும் நிபந்தனைகளையும் போட்டுவிட்டால், அந்த ஆச்சி விற்க முடியாது. அந்தக் குழந்தைகளுடைய நிலைமை என்ன? அத்தகைய பண்டங்களை குழந்தைகளால் அதன் பிறகு வாங்க முடியுமா ? இப்படி விற்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பாலும் பெண்களாகத்தான் இருப்பார்கள். இவர்கள் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு போய் விற்றாலும், அது சுத்தமாக ஆகிவிடலாம். அநேக இடங்களில் அவைகளைத் தெரு மூலையிலும் ஓரங்களிலும் வைத்துக்கொண்டுதான் விற்பார்கள். (ஸ்ரீமதி மஞ்சுபாஷிணி : சாக்கடை ஓடுகின்ற இடங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு விற்பார்கள்.) கனம் அம்மையார் அவர்கள் சொல்லுவது போல் அந்தப் பெண்மணிகள் உணவுப் பண்டங்களைச் சாக்கடை ஓரங்களில் வைத்துக்கொண்டுகூட விற்பது உண்டு. மற்றும் சாக்கடையை அள்ளிப்போட்டிருக்கக்கூடிய இடங்களைத் தள்ளிவிட்டுவிட்டுக்கூட அந்த இடத்தில் வைத்துக்கொண்டும் விற்பதுண்டு. அப்படி விற்கிறவர்களும் லைசென்சு வாங்க வேண்டுமா ? அந்த இடத்தை விட்டுவிட்டால், அவர்களுடைய வாடிக்கைக்காரர்கள் அங்கு வந்து பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள், அவர்கள் இல்லாவிட்டால். அதனால் அவர்களுடைய வியாபாரம் பாதிக்கப்படலாம். அநேக குழந்தைகளுக்கு அப்படி வாங்குவதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விடலாம். சமீபத்தில்கூட ஹைக்கோர்ட்டில் ஒரு தீர்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்னையில் ஒரு கடைப் பக்கத்தில் ஒரு வேப்பமரம் இருக்கிறது. அதனால் அந்தக் கடைக்கு வேப்பமரத்துக்கடை என்று ரொம்ப நாட்களாகப் பெயர் இருந்து வருகிறது. ஒரு நாள் கார்ப்பொரேஷன் அதிகாரிகள் அந்த மரத்தை வெட்ட முற்பட்டார்கள். அப்படி மரத்தை வெட்டிவிட்டால் தன் கடையின் பெயரும் மதிப்பும் போய்விடும் என்று சொல்லி நீதி மன்றத்தில் வாதாடி மரத்தை வெட்டக் கூடாது என்று தனக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு வாங்கிக்கொண்டார். என்னுடைய ஊரில் என் கடைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு முஸ்லீம் பெண்மணி சுமார் 20 அல்லது 30 வருஷங்களாக ஒரு சில்லரைக் கடையை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரம் செய்து வந்தாள். அங்கு ஒரு நாள் ஒரு போலீஸ்காரர் வந்து அந்த இடத்தை விட்டுப் போக வேண்டும் என்று சொன்னார். அதற்கு அந்தப் பெண்மணி, இங்கு நான் ரொம்ப நாட்களாகக் கடை வைத்து வியாபாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன், அதனால் போக முடியாது என்று சொன்னதன் பேரில், 'இன்றைக்கு பெரிய அதிகாரி வருவதாகத் தெரிய வருகிறது, 'இன்றைக்கு ஒருநாள் மட்டும் எடுத்துவிடு, நாளை வைத்துக்கொள்ளலாம்' என்று அந்தப் போலீஸ்காரர் சமாதானமாகச் சொல்லிய பிறகு, அவள் வேறு இடத்திற்குப் போனாள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால், போலீஸ்காரர்கள் மாதக் கடைசியில் தங்களுக்குக் கேஸ்கள் வேண்டுமென்பதற்காக நூறு அல்லது இருநூறு கேஸ்கள் போடுவார்கள். அநேகம் பேர்கள் சாதத்தை மூலைகளில் கூடையில் வைத்தும் விற்கிறார்கள். அதிகப்படியாகப் பத்து அணு கொடுத்து வாங்கிச் சாப்பிட முடியாதவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களிடம் இரண்டு மூன்று அணுக்களைக் கொடுத்துவிட்டு வயிறாரச் சாப்பிட்டுப் போவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படிச் சாப்பிட்டுவிட்டு கொஞ்சம் தண்ணீர் வாங்கிக் குடித்துவிட்டுப் போவதையும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆகவே, இப்படிச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு இது பாதகமாக ஏற்படலாம். இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் எவ்வளவு எதிர்ப்பும் சங்கடமும் வரப்போகிறது என்பது இப்பொழுது தெரியாது. இது எல்லோராலும் வரவேற்கக் கூடியதாக இல்லை. இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் கட்டாயம் எதிர்ப்பு வரத் தான் செய்யும். திடீரென்று ஒரு நாள் ஹெல்த் ஆபீசர் எங்கள் ஊரில் வந்து கசாப்புக் கடை சாமான்களுக்குக் கண்ணாடி போடவேண்டுமென்று சொன்னார். இது சரியல்ல, கசாப்பு சாமான்களை நன்றாகக் கொதிக்க வைத்து பக்குவம் பண்ணித் தான் உட்கொள்கிறார்கள், ஆகவே, கண்ணாடி போட வேண்டுமென்ற நிபந்தனை போடக் கூடாது என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனால், கோவில் வாசலில் அநேக பலகாரக் கடைகள் இருக்கின்றன. எல்லாம் மூடி இல்லாமல் ஈ மொய்த்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. வடை, ஜாங்கிரி போன்ற பொருள்களைக் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் வைத்துக்கொள்ளும்படி செய்தோம். ஆனால், பெரிய பெரிய

16th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

தட்டுகளில் காராசேவு, சீனிசேவு போன்ற பலகாரங்களை எப்படி மூடி வைப்பது ? ப்ளாஸ்டிக் மூடிகள் எங்கும் தாராளமாகக் கிடைப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். 4 p.m.

ஒரு தடவை திண்டிவனம் போகும்போது, ஒரு கடை வீதியில் வண்டி நின்றது. வலது பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரே கருப்பு மயமாக இருந்தது. அது என்ன என்று கேட்டதற்கு " கருப்பட்டி விற்கப்படுகிற கடைகள் " என்று பதில் வந்தது. கருப்பட்டி விற்கிற கடையா ? கருப்பட்டியைக் காணோமே என்று சொன்னேன். பூராவும் ஈ மொய்த்துக்கொண்டிருந்தது. கருப்பட்டி அடையாளம் தெரியவே இல்லை. ஈ மொய்த்துக்கொண்டிருந்த காரணத்தால் கருப்பட்டியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நான் தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆகவே, இந்த மாதிரியான நிலைமைகளை மாற்றுவதற்குச் செயல்படும்போது, சங்கடமான நிலைமை ஏற்படத்தான் செய்யும். இதைக் கொஞ்சம் பிரசாரத்தின் மூலமாகவும் போக்க வேண்டும். வெறும் சட்டம் மட்டும் இயற்றுவதால்ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. இந்தச் சட்டம் மிகவும் அவசியம் தான். அதை அமுல் நடத்தும்போது நல்ல முறையில் அமுல் நடத்த வேண்டும். காலையில் குழந்தைகள் உணவு உட்கொள்ளச் சிறு கடைகள் இருக்கின்றன. கூலியாட்கள் உணவு உண்ண மத்தியானத்தில் கடைகள் இருக்கின்றன. வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டே போகிறவர்கள் தோசை சுட்டுக்கூட விற்கிறார்கள். தள்ளு வண்டிக்கு லைசென்சு எதற்கு என்று கேட்கிறார்கள். அந்த மாதிரித் தள்ளுவண்டிக்காரர்களை எவ்வாறு நிறுத்துவது ? ஆகவே, இந்தமாதிரி சந்தர்ப்பங்கள் வரும்போது, எவ்வளவு தூரம் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்பதை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் செயல்படுத்த முடியும். அதைச் செயல்படுத்துகிற அதிகாரிகள் ரொம்பவும் எச்சரிக்கையாக இருந்து நல்ல முறையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அதிகமாக லைசென்ஸ் தீர்வை விதித்தால் யாரும் லைசென்ஸ் கட்ட முடியாது. அந்த நிலைமை ஏற்பட்டால் இவர்களெல்லாம் கடைகளை மூடக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். இவர்களுக்குக் குறிப்பிட்டு, வாடிக்கையாக ஒரு இடம் கொடுத்து அந்த இடத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும்படி கூற வேண்டும். அந்த இடத்தில் உள்ள சாக்கடையைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும் பொறுப்பை ஸ்தல ஸ்தாபனம் ஏற்று நல்லபடி செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இவைகளையெல்லாம் செய்வதில் சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்பதை நான் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறேன். 112-வது பிரிவைத் திருத்தும்போது " ஹெல்த் ஆபீசர்-சுகாதார அதிகாரி, இல்லாவிட்டால் அவரால் அதிகாரம் பெற்ற எந்த அதிகாரியாவது " என்று இருக்கிறது. முன்பே இருக்கிற சட்டத்தில் 112-வது பிரிவைப் பார்த்தால் " சுகாதார உத்தியோகஸ்தர் எந்த உணவுப் பொருளாகிலும், விற்பனைக்காகச் செய்யப்படும், தயாரிக்கப்படும், காட்டி வைத்திருக்கப்படும் அல்லது சேர்த்து வைத்திருக்கப்படும் யாதொரு இடத்தில் நோட்டீஸில்லாமல் பகலிலாவது இரவிலாவது எப்போதாயினும் பிரவேசித்து, அந்தப் பொருளையும் அதைச் செய்வதற்காகவாகிலும் தயாரிப்பதற்காகவாகிலும் வைத்திருப்பதற்காகவாகிலும் உபயோகிக்கப்படும் யாதொரு எனத்தையும் அல்லது பாத்திரத்தையும் பார்வையிடலாம் " என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நீங்கள் திருத்தம் கொண்டுவந்திருப்பதில் " சுகாதார உத்தியோகஸ்தர் அல்லது அவரால் கிரமமான அதிகாரம் பெற்ற ஒருவர் " என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகவே, இந்த மாதிரி வியாபாரம் செய்கின்றவர்கள் வீடுகளிலோ, கடைகளிலோ அப்பம், பூச்சி இடியாப்பம் ஆகியவைகளைச் செய்யும்போது அது இரவானாலும் பகலானாலும் போய்ச் சோதனை போட முடியும். இவ்வளவு பெரிய அதிகாரத்தைக் கொண்டுபோய் வேறு ஒரு நபருக்குக் கொடுத்தால் அது எதில் போய் முடியும் என்பதைச் சற்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இரவிலோ, பகலிலோ எந்த நேரத்திலும், எப்பொழுதாகிலும் எந்த இடத்திலும் சோதனை பண்ணலாம் என்று சொல்லுகிற அதிகாரத்தை கெஜெட் பதிவு அல்லாத " சானிடரி இன்ஸ்பெக்டர் " போன்ற சாதாரண அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்தால், தப்பான உபயோகத்திற்கு இடம் கொடுத்துவிடும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு இடைஞ்சல்கள் ஏற்படும்படியான சூழ்நிலை

[Sri V. V. Ramaswami] [16th February 1959

கள் உண்டாகும். “ இரவில் ” என்பதை நீக்கிவிட்டு “ பகலில் மட்டும் ” என்று போட முடியுமா என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அந்தப் பிரிவு முன்பே இருப்பது. ஆகவே, அதைத்தான் போட வேண்டும் என்று சொன்னாலும், முன்பு “ ஹெல்த் ஆபீசர் ” என்றுதான் இருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது **“Health Officer or to a person duly authorized by him”** என்று மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, ஹெல்த் ஆபீசருடைய பியூன் அல்லது டபேதார்கூட பழக்கம் உள்ளவனாக இருந்தால், சோதனை போடப் போகலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிடும். ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தில் உள்ள “இரவிலும்” என்பதை நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து நீக்கிவிட்டால் நல்லது என்று கருதுகிறேன். இந்தச் சட்டம் பொதுவாக வரவேற்கக்கூடிய சட்டமாகும். செயல் முறையில் வரும்போது, சில சங்கடங்கள் வரத்தான் செய்யும் ; சட்டத்தை ஜாக்கிரதையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். அதிகாரிகளும் அமுல் நடத்தும்போது நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து, பொது ஜன வெறுப்புக்கு இடம் கொடுத்துவிடாமல், அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்தச் சட்டத்தை வரவேற்று என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* Sri A. M. ALLAPICHAI : Mr. Chairman, Sir, Sri G. Krishnamoorthy has attempted to make out a case for using leaves and other things. I do not have any quarrel with him. As a matter of fact, in a large number of houses, we use leaves. I mean the whole nation, almost the whole nation is using them.

Sri MOHAMED RAZA KHAN : The hon. Member does not use them.

* Sri A. M. ALLAPICHAI : That is a different thing. No one has any quarrel with that. We also have to realise, Sir, that we are living in this time when perhaps, almost every nation in the world is using plates and cups. It is not a question of infection and other things coming in in using plates and things like that. Suppose you use bad leaves—rotton leaves—with some contagion in the leaves; no doubt, you may get some disease. It is not a question of using either the leaf or the plate. If the plate is neatly washed, it is all right. I do not think there is anything bad in that. No doubt, if you feel that you must use leaves, by all means do use them. There is no point in objecting to it. But let us not give wrong reasons to satisfy ourselves. No doubt, what he said is correct in the sense that in the same bucket of water, they are going on washing any number of cups any number of times. his remark is correct. I have myself seen this, and I have felt disgusted at such time. I did not take coffee or tea that time I simply left the place. But we must try to remedy this state of affirs. Suppose one puts thousands of leaves in a bucket for washing. Even after washing, there will be contagion in some leaf. The contagion will spread from the leaf. The same will be the case with plates also. Our Brahmin friends chiefly use silver plates. (Sri T. P. Srinivasavaradan : Now eversilver Plates.) Generally they use silver plates in their houses. What harm is there in using plates, if they are nicely cleaned? What is wrong in using plates, if properly cleaned? No doubt, leaf is all right. You use it. No one is objecting to it. But why does the hon. Member say that plates are bad. Unless and until . . .

Sri G. KRISHNAMOORTHY : Brahmin friends are not taking food on silver plates in which food has been taken by others.

16th February 1959]

* SRI A. M. ALLAPICHAI : Then, Sir, my Friend's objection is that a man takes food on one plate in the hotels, in which many others had already taken food. Why not one take food on that plate, if it is properly cleaned? If Sri G. Krishnamoorthy has got sentimental objection, he need not go to the hotel. That is a different thing. Suppose, for example, Sri Balasubramanya Ayyar uses a cup. What harm is there if I use that cup after it is neatly washed? I do not think it is wrong. As a matter of fact, we Muslims are using plates, of course, nicely washed plates. We never suffer from any illness or ill health on that account. Though some may be using leaves, let them not advance wrong arguments. That is what I say. 4-10 p.m. Even in the case of leaves, if there is some dirt or contagious matter on it, people will surely get the infection. Therefore, what we should see is this. Whether we use leaves or plates, we must see that they are clean, free from dirt and do not contain infectious things. If we use nicely and cleanly washed plates, there is no harm and there is no danger. But, in some places, the plates are washed in buckets of water. I have myself seen some of these things. They are horrible and we cannot even look at them. The Corporation authorities and the Government authorities should devise ways and means to check such practices. They should take necessary action to inspect these big hotels and other places and see that such practices are put an end to. As pointed out by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, it is no use taking some samples of ' Vadais ' and stopping at that. The authorities must even go to the kitchens and see that things are kept clean. The most important thing is to see that the cleaning is done in a neat, scientific and healthy way. Once it is done, there is nothing wrong in using plates. I wish to point out another thing in this connection. All advanced countries and nations are using plates. There is nothing wrong in it. Let us not think too much of ourselves. We must also think of other people who are living healthy lives. Take, for instance, the Americans, the Englishmen, the Frenchmen and so many others. All of them are using plates.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Why not India show the way to the other countries in this respect?

* SRI A. M. ALLAPICHAI : That is all right. If the leaves are not properly and nicely washed, what will happen? You must think of that also. Unclean and improperly washed leaves also will be a source of contagion. Take the case of the Chinese who are the makers of plates. They are the inventors of plates, so to say. They are to-day a big race and a very important race too. They are very healthy. They are not eating on leaves. Whether it is a leaf or a plate, we must see that it is clean and not dirty. That is an important point which should be kept in mind.

DR. A. SREENIVASAN : Even if the leaf is contaminated and dirty, it will affect only one person who uses it as it will immediately

be thrown out after use. But, in the case of the plate, it will be used by so many and it will affect as many persons as use that contaminated plate.

* SRI A. M. ALLAPICHAI : All right. You are a doctor, you are a big expert. I cannot fight with you. So, I shall leave the matter there.

We have to consider another matter in this connection. It is no doubt not a very serious matter so far as this Bill is concerned. Anyway, I wish to refer to it. We say that everything should be kept clean and in a sanitary condition in hotels and restaurants. It is all right and we all agree to it. When we go to a hotel and order coffee, we get something. We pay two annas or three annas, as the case may be. I ask, "Is it real coffee"? We get some hot water mixed with sugar or some such thing. It is not all real coffee. We all know it. Is there any provision in this Bill to check such things so that we may get really good coffee for the money that we pay? With these few words, I conclude my speech, Sir.

* SRI M. ETHIRAJALU : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, சென்ற சில மாதங்களுக்கு முன்பாகச் சில ஹோட்டல்களில் தயாரிக்கப்பட்ட உணவு விஷமாக மாறியதன் காரணமாகத்தான் இந்தத் திருத்த மசோதா வந்திருக்கிறது. நமது அமைச்சர் அவர்கள் பொது மக்கள் சுகாதாரத்தின் அடிப்படையில் நன்றாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக வெகு துரிதமாகக் கவனித்து இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை எடுத்திருப்பதுபற்றி நான் மிக மிக நன்றியோடு அவரை வாழ்த்துகிறேன். மற்ற விஷயங்களிலும்—இம்மாதிரிப் பொது மக்களுக்கு ஏற்படும் தீங்குகளை நீக்க சுகாதார அமைச்சர் அவசரச் சட்டங்களைக் கொண்டுவருவாரேயானால், இன்னும் அவருக்கு நல்ல வாழ்த்து பொது மக்களிடத்திலிருந்து கிடைக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தச் சட்டம் ஒரு புறத்தில் நன்மை பயக்கக்கூடியதாகவும், மற்றொரு புறத்தில் ஏழை மக்களுக்குக் கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. நன்மை பயக்கக்கூடிய விஷயத்தில் இந்தச் சட்டம் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பொது மக்கள் நன்றாக அவரை வாழ்த்துவார்கள். அதே நிலையில் சிறு சிறு ஹோட்டல்களையும் தேநீர்க் கடைகளையும், ரெஸ்டாரண்டுகளையும் வைத்து நடத்துகிறவர்கள்—கடன் வாங்கி நடத்துகிறவர்கள்—இந்தச் சட்டத்தில் விதிக்கப்படுகிற நிபந்தனைக்கு, கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு நடக்க முடியுமா என்று நாம் நினைக்கும்போது, அவர்களுக்கு நாம் பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் மேன்மை தங்கிய திரு. வி. வி. இராமசாமி அவர்கள் அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் மிகவும் விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். மூலை முடுக்குகளில், தெரு ஓரங்களில் தின்பண்டங்களை விற்கின்ற தாய்மார்களை இந்தச் சட்டம் பாதிக்கும் அளவிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டால், அவர்களும் சர்க்காரைக் குறை கூறும் அளவுக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். இந்த மசோதாப்படி பார்த்தால், அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டம் மிக்க கஷ்டத்தையும் உண்டுபண்ணும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதற்காக இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. இந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரும்போது, இதை அமுல் நடத்துகிற உத்தியோகஸ்தர்களால் அப்படிப்பட்ட தாய்மார்களுக்கும் சிறு கடைக்காரர்களுக்கும் துன்பம் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பதற்காக இதில் தக்க விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதாவது ஓர் நிபந்தனை மட்டும் போடலாம். தெரு ஓரங்களில் விற்பவர்களுக்கு வேறு எவ்விதமான தடையும், லைசென்சும் இல்லாதவாறு செய்ய வேண்டும். அவர்கள் தயாரிக்கும்

16th February 1959] [Sri M. Ethirajalu]

தின்பண்டங்களைக் கண்ணாடி போட்டு மூடக்கூடிய பெட்டிகளில் வைத்துக் கொண்டு விற்றால் போதும் என்று செய்தால் போதும். அவர்களுக்கு வேறு எவ்வித லைசென்சும் வேண்டுமென்று போடக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடுகூட சிறு கடைக்காரர்கள் தொழிற்சாலைக்குப் பக்கத்திலும் கடை வைத்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் தாங்கள் சிரமேற்கொண்டிருக்கிற வேலைகளைச் செய்துவிட்டு 'பசி, பசி,' என்று பறந்து வருகிற நேரத்தில் இது விஷம் கலந்திருக்கிற உணவா அல்லது சுகாதார அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிற உணவா என்று பார்க்க முடியாத அளவில் அந்தக் கடைக்குச் சென்று சாப்பிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஹோட்டல்களில் உணவினால் ஆபத்து விளையுமென்று சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நடக்கவேண்டுமென்று அதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தம் செய்து, அதனால் ஹோட்டல் நடக்காது நிறுத்தப்பட்டால், நடுத்தர வகுப்பார்கள்—தொழிலாளர்கள்—தான் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆகவே, இந்தக் கடைகளில் எல்லாம்—இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தும்போது உடனடியாகக் குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையை எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்னால் ஒரு முறை அல்லது இரண்டு முறை—சட்டத்தின் விதிகளை அவர்களுக்கு விளக்கி, "நீங்கள் இப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுகாதார அடிப்படையில் நல்ல முறையில் சர்க்கார் திட்டங்களை அமுல் நடத்த நீங்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டும்" என்பதை எடுத்துச் சொல்லி மூன்று முறை, நான்கு முறை எடுத்துச் சொன்னதற்குமேல் அப்படியும் நடக்காவிட்டால், பின்னர் சட்டப்படியுள்ள நிர்ப்பந்தங்களைச் செய்யலாமென சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அப்படிச் செய்யாமல், **human feeling** என்ற உணர்ச்சியோடு எடுத்துச் சொல்லாமல், அவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுப்போமேயானால், அதனால் பெரும் அளவு நடுத்தர வகுப்பார்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இப்போது நகரங்களைப்பற்றித்தான் நாம் கூர்ந்து கவனிக்கவேண்டும். எங்கே பார்த்தாலும், ஹோட்டல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. சென்னை நகரை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், அல்லது மற்ற நகரங்களை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், ஹோட்டலுக்குப் போகாமல் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நகர ஹோட்டல்களில் உள்ளே செல்வதற்கு முன் வெளியே நின்று பார்த்தால், துர்நாற்றமுள்ள குழிகள், தேங்கியிருக்கும் தண்ணீர், கொசுக்கள் நன்றாகத் தெரியும். உள்ளே சென்று பார்த்தால் சமைக்கப்படுகிற இடமும் மலஜலம் கழிக்கும் இடமும் ஒன்றாக இருக்கிறது. வேலை செய்கின்றவர்கள் தூங்கும் இடமும் அதற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இப்படி இருக்கிற நிலையைக் காண்கிறோம். அந்த இடங்களில் எல்லாம் இந்தச் சட்டத்தை நன்றாக அமுல் நடத்தவேண்டும். நகரங்கள் திருந்திவிட்டால் கிராமங்கள் தானாக முன்னேறிவிடும். அதுவும் பணக்காரர்கள் வைத்து நடத்தும் ஹோட்டல்களைச் சட்டப்படி நன்றாகக் கண்காணிக்க வேண்டும். கிராமங்களிலுள்ள ஹோட்டல்களிலும் அதாவது குறைந்த ஜனத்தொகையுள்ள இடங்களில் நடத்தும் ஹோட்டல்களிலும் தயாரிக்கப்படும் உணவில் விஷம் பரவும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதிகமான ஜனத்தொகையுள்ள இடங்களில் உள்ள ஹோட்டல்களில்தான், சுகாதார முறையைக் நன்றாக அனுசரிக்காத இடங்களில்தான், இவ்வாறு வியாதிகள் பரவும். ஏனென்றால் ஜன நெருக்கமுள்ள இடங்களில் இட வசதி போதவில்லை. எனவே, அதிக ஜனத்தொகையுள்ள இடங்களில் இருக்கும் ஹோட்டல்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சட்டத்தைக் கடுமையாக்கினால், நன்றாக இருக்கும்.

4-20 p.m.

மேலும் இன்று சில பெரிய பெரிய ஹோட்டல்களில் மாமிசம் தயாரிக்கிறார்கள். அவைகள் எந்த நேரங்களில் மாமிசம் தயாரிக்க வேண்டும், எந்த நேரங்களில்தான் அதை விற்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் இன்னும் விளக்கம் தெரிவிக்கவில்லை. இவ்வாறு ஏன் சொல்கிறேன் என்றால்,

சென்னை நகரத்தில் சில பெரிய ஓட்டல்களில் இரவு 12 மணிக்குக் கூட மாமிசப் பண்டங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. வெளியிலிருந்து வருகிறவர்கள், நகரங்களில் இருப்பவர்கள், இரண்டு மணிக்குக்கூட மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள். விற்கப்படாத மீதம் இருக்கும் மாமிசத்தை மறு நாள் காலையில் கூட விற்பனை செய்கிறார்கள். முதல் நாள் சமைத்த மாமிசத்தை இரவு வைத்திருந்து மறுநாள் சாப்பிடக் கூடாது என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் பெரிய ஹோட்டல் முதலாளிகள் இந்த முறைப்படி ஹோட்டல்களை நடத்துவதில்லை. பொது மக்கள் என்ன கஷ்டப்பட்டாலும் சரி, தாங்கள் பணம் சம்பாதிப்பதே முக்கியம் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன் இன்று பெரிய ஓட்டல் முதலாளிகள் ஓட்டல்களை நடத்துகிறார்கள் என்பதை நாம் மறக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. சுகாதார அதிகாரிகள் பெரிய ஓட்டல்களுக்குச் சென்று, அங்கே தின்பண்டங்கள் எப்போது செய்யப்பட்டன, அவைகள் விற்பனையாகின்றனவா, இல்லையா, அவை இரவு நேரங்களில் மீதம் வைத்திருந்து மறுநாள் பொது மக்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றனவா இல்லையா என்று கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இது மிக மிக முக்கியம். சென்னை போன்ற நகரங்களில் நான் குறிப்பிட்ட தவறுகள் நடக்கின்றன. இப்போதும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த ஹோட்டல்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட நான் விரும்பவில்லை. இந்தமாதிரியான விஷயங்களில் சுகாதார அதிகாரிகள் நாணயமான முறையிலும், நேர்மையான முறையிலும், நியாயமான முறையிலும் மக்கள் நலனே நம் நலம் என்று சிந்தித்துச் செயலாற்றினால், இந்த மசோதாவிற்குக்கூட அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன். அவர்கள் கடமையைச் செய்ய ஓட்டல்களுக்குச் சென்றவுடன் அவர்களை முதலாளிகள் உட்கார வைத்துப் போதிய அளவில் உபசரித்தால் ஹோட்டலில் எல்லாம் நன்றாக, சரியாக இருக்கிறது என்று அவர்கள் எழுதிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள்தான் இன்று சுகாதார இலாகாவில் இருக்கிறார்கள். இதை நான் குற்றம் கூற வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. இவைகளை நான் பார்த்திருப்பதால், இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இங்கே நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆகவே இனி அப்படிப் பொது மக்கள் குறை கூறுவண்ணம் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டும். ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தை அமல் நடத்தும்போது நடுத்தர மக்களுக்கு மிகவும் உபயோகப்படும் சிறு டீக்கடைகள், ரெஸ்ட்டாரண்டுகள் முதலியவைகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படாத முறையில் சட்டத்தில் விலக்களிக்க வேண்டும். சிறிய ஓட்டல்களை நடத்துபவர்கள் தவறு செய்தால், அவர்களிடம் ஒரு முறைக்கு மூன்று முறை எடுத்துச்சொல்லி அவர்களைத் திருத்தி அதற்குப் பிறகு அவர்களைச் சட்டத்திற்கு உட்படுத்தக் கூடிய முறையில் சட்டத்தில் வழி செய்ய வேண்டும். முடியாவிட்டால், அமுல் நடத்தும் உத்தியோகஸ்தர்கள் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று நம் பெரியார் ஸ்ரீ வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் சொன்னதுபோல, நானும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : பெரியார், பெரியார், என்று சொல்லி என்னை வேறு யாருடனாவது சேர்த்துவிடாதீர்கள்.

* **SRI M. ETHIRAJALU** : அவர் சொன்னதுபோல, தெருவில் மூலை முடுக்குகளில் தின்பண்டம் செய்து விற்கும் தாய்மார்களுக்கும் சிறு கடைக்காரர்களுக்கும் விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* **SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU** : கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்போது சுகாதாரம் சம்பந்தமாகக் கனம் அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். ஓட்டல்களை எவ்வாறு சுகாதார முறையில் நடத்த வேண்டும் என்பதுபற்றி அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். நாம் சட்டமியற்றுவதற்கு முன், ஜனங்களின் அபிப்பிராயங்களையும் சட்டத்தால் ஏற்படக்கூடிய பலாபலன்களையும் அறிய வேண்டியது மிகவும் முக்கியம். சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் மட்டும் பிரயோஜன

16th February 1959] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

மில்லை. சட்டமியற்றுவதற்கு முன்பு மக்கள் என்னென்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறோம். ஓட்டல்களில் நடக்கும் இத்தகைய தவறுதல்களைத் தடுக்கும் முறையில் ஓட்டல்காரர்களுக்கு எந்தவிதமான இம்சையும் கொடுக்காமல் நாம் இப்போது இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இப்போது சாராயம், கள்ளுக்கடை முதலியவைகள் மறைந்துவிட்டன. அவைகள் இருந்த இடங்களில் இப்போது டீக்கடை களும் பலகாரக் கடைகளும் இருக்கின்றன. கள், சாராயக் கடைகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதற்காக டீக்கடைகளை ஏற்படுத்தினோம். டீக்கடைகளுக்கும் சீர்கேடு வந்தால், முன்பு கள் குடித்து வந்தவர்கள் அரசாங்கத்தை இன்னும் ஜாஸ்தியாகத் தூற்ற ஆரம்பிப்பார்கள். அதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. கடந்த காலத்தில் கள் அருந்திய எல்லோரும் இப்போது டீயையோ வேறு ஏதாவது பானத்தையோ இரண்டு வேளை சாப்பிட்டு ஓரளவு அமைதியாக இருக்கிறார்கள். அந்த டீக் கடைகளுக்குப் பாதகம் விளைவிக்கக்கூடிய சட்டம் வந்தால், அவர்கள் எல்லோரும் அரசாங்கத்தைத் தூற்ற ஆரம்பிப்பார்கள்.

மக்களின் நன்மைக்காகச் சுகாதாரச் சட்டத்தைக் கொண்டுவருகிறோம். ஆனால், அதைக் கொண்டுவரும் அதே நிமிஷத்தில் சில மனிதர்கள் இந்த ஊரிலும் மற்ற ஊர்களிலும் எச்சில் இலையை எடுத்து அதில் உள்ளதைச் சாப்பிடுகிறார்கள். இவ்வாறு செய்யும் மனிதர்களை மனிதர் களாகிய நாமே பார்க்கிறோம். இந்த அநியாய நிலை மாற வேண்டும் என்று மகாத்மா காந்திஜிகூட அடிக்கடி சொல்லியதுண்டு. அதற்கு அரசாங்கம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஒருவனுடைய எச்சில் உணவை வேறொருவன் சாப்பிடும்போது, மனித வர்க்கத்தை மனித வர்க்கமே இழிவுபடுத்துகிறது. இதை நீக்குவதற்கு ஒரு சட்டமும் கொண்டுவரப்பட வில்லை. ஓட்டல்களில் நடக்கும் தவறுகளைப் போக்க இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கும் கனம் சுகாதார அமைச்சர் அதைப்பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். மனித வர்க்கமே இழிவுபடுத்தப்படுவதைப் பார்க்கும் போது, ஒருவனுடைய எச்சில் உணவை மற்றொருவன் சாப்பிடுவதைப் பார்க்கும்போது, நமது மனம் பதைபதைக்கிறது. அது என் போன்ற வர்களுக்கு அவகேடாக இருக்கிறது. எனக்கு மட்டுமின்றி மனித வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவருக்கும் அது அவகேடு. ரோடு ஓரங்களிலும் தெருக்களிலும் ஏழைகள் இருக்கிறார்கள். அங்கே அவர்கள் மிளகாயை அறைத்துச் சமையல் செய்கிறார்கள். மழையோ தூறலோ வரும் போது அவர்கள் அதை எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள். அவ்வாறு ஓடும் போது அவை கீழே விழுந்தால், அவைகளைத் திரும்ப எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக என்ன சுகாதாரச் சட்டம் இயற்றியிருக்கிறோம்? ஒன்றுமில்லை. இந்தமாதிரியான அவல நிலை நாட்டில் இருக்கிறது. இவைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்து ஆவன செய்ய வேண்டும். சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் மாத்திரம் போதாது. சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால், அதிகாரிகளின் கொடுமை ஏற்படும். அதிகாரிகளின் கொடுமை ஏற்பட்டால், அரசாங்கத்தை மக்கள் தூற்றுவார்கள். சின்னப் பிள்ளைகளாக இருப்பவர்கள் அதிகாரிகளாக வந்துவிடுகிறார்கள். இளம் அதிகாரிகள் தயவு தாட்சண்யம் பார்க்க மாட்டார்கள். பெரியவர் களாக இருக்கும் அதிகாரிகளாவது தயவு தாட்சண்யம் பார்ப்பார்கள். இளம் அதிகாரிகள் கண்டிப்பாக இருப்பார்கள். இந்த மசோதாவைச் சட்டமாக்குவதற்கு முன்பு கிராமங்களில் அங்காடிக் கடை போட்டு வியாபாரம் செய்யும் ஏழைகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படாமலிருப்பதற்கு, ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். எச்சரிக்கை செய்து அவர்களைத் திருத்த வேண்டும். சட்டத்தில் அவர்களுக்கு உரிய சலுகை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR** : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவைப்பற்றிப் பேசவேண்டியதையெல்லாம் பேசிவிட்டார்கள். 4-30 p.m. நான் சுருக்கமாகச் சில வார்த்தைகள் மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் சிதம்பரத்தில் முன்சீபாக இருந்தபொழுது, ஒரு பெரிய ஹோட்டலில் இட்லி விற்றார்கள். ஒரு பெரிய கொப்பரை நிறைய இட்லி மாவு இருந்தது. அந்தக் கொப்பரைக்கு அடியில் ஒரு கருந் தேள்

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [16th February 1959

செத்துப்போய்க் கிடந்தது. இப்படியும் சில சமயங்களில் நடப்பது உண்டு. இதைப்பற்றி யாரையும் குறை கூற முடியாது. ஆனால், நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது என்னவென்றால், பெரிய ஹோட்டல்களில் கவனம் செலுத்தி அவைகளைச் சீர்திருத்த வேண்டும். வறுமையினால், அதிகப் பசியினால் டீக்கடை வைத்து வாழும் ஏழை மக்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது. பெரிய ஹோட்டல்களில் சுகாதார நிலைமை இருக்கின்றதா என்பதை நாம் முதலில் கவனிக்க வேண்டும். இந்தக் காலத்தில் ஹோட்டலுக்குப் போகாதவர்கள் யாருமில்லை என்று சொல்லலாம். அவர்களுக்கு வீட்டிற்குப் போய் வருவதற்கு நேரம் இருக்காது. அவர்களுக்குப் பல அலுவல்கள் இருக்கும். இந்த ஹோட்டல்களிலே சமையல் செய்யும் இடம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை முதலில் கவனிக்க வேண்டும். நான் ஒரு பெரிய மிலிடரி ஹோட்டலுக்குப் போயிருந்தேன். எனது நண்பர் ஒருவர் டீ குடிப்பதற்காக என்னை அழைத்தார். அவர் கூடப் போயிருந்தேன். (குறுக்கீடு). துலுக்கன் ஹோட்டலுக்குப் போகக் கூடாது என்பதில்லை. யார் வைத்திருக்கும் ஹோட்டலாக இருந்தாலும் போகலாம். என் நண்பருடன் டீ சாப்பிடுவதற்குப் போயிருந்தேன். அது மவுண்டு ரோடில் பெரிய ஹோட்டல். ஒரு பக்கெட்டுக்கு ஒரு சாண் மேலே கொழுப்பு மிதந்துகொண்டிருந்தது. அதில் பிளேட்டுகளைப் போட்டுக் கழுவிக்கொண்டிருந்தார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் ஒரு புளிச்ச நாற்றம். சமையல் செய்கிற இடத்திற்குப் பக்கத்திலே கக்கூஸ். இம்மாதிரியாக அங்கு இருக்கும் சுகாதாரத்தைப்பற்றிச் சொல்ல முடியாது. முதலாவதாக பெரிய ஹோட்டல்களில் இந்தச் சட்டத்தை நல்லபடியாக அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அதைச் செய்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும். சிறு சிறு கடைக்காரர்கள், சிறு கடை வைத்திருக்கும் பெண்கள்கூட லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டுமென்று சொல்லுவது சரியல்ல. அவர்கள் என்ன பண்டங்கள் செய்கிறார்களா? இல்லை, டீ தான் விற்கிறார்கள். டீயோடுகூட, ரொட்டி, பிஸ்கட் மட்டும்தான் விற்கிறார்கள். காலையில் "வாக்" போகிறவர்களுக்கு இரண்டு பிஸ்கட்டும் டீயும் விற்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எதற்கு லைசென்ஸ்? டீ, காப்பி விற்கும் யாருக்கும் லைசென்ஸ் தேவையில்லை. பண்டங்களை வேறு இடத்தில் செய்து கொண்டுவந்து விற்பவர்களுக்கு லைசென்ஸ் தேவையில்லை. ஏழை மக்கள் பிழைப்பில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பிழைப்பைக் கெடுக்கக் கூடாது. திரு வி. வி. ராமசாமி அவர்கள் சொன்னமாதிரி, சில பெண்கள் ஆப்பம், இடியாப்பம் போன்ற பண்டங்கள் விற்றுப் பிழைக்கிறார்கள். அவர்களை வேண்டுமானால் குப்பையான இடத்தில் வைத்து விற்கக்கூடாது, நல்ல சுத்தமான இடத்தில் வைத்து விற்க வேண்டுமென்று சொல்லலாம். அந்தப் பண்டங்களை ஒரு வலையையோ அல்லது வேறு பேப்பரையோ போட்டு மூடிவைக்க வேண்டுமென்று சொல்லலாம். அவர்களைப் போய் லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டுமென்று தொந்தரவு செய்யக் கூடாது. தின்பண்டங்கள் செய்யும் இடம், தின்பண்டங்கள் செய்யாமல் விற்கும் இடம், தனி நபர்கள் வைத்துக்கொண்டு விற்பனை செய்யும் இடம், அதிக மக்களைக் கொண்டு தின்பண்டங்கள் செய்யுமிடம் இவைகளையெல்லாம் பரிசீலித்து, இடத்திற்கும், காலத்திற்கும், பொருளுக்கும் ஏற்ப அறிவைச் செலுத்தி இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும்.

இன்னொன்று சொல்லுவேன். இந்தச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தது முதற்கொண்டு லஞ்சம் தாண்டவமாடுகிறது. இதை நான் பப்ளிக்காகச் சொல்லுவேன். சுகாதார அதிகாரிகளை உள்ளே வர விடுவதில்லை. இம்மாதிரி லஞ்சம் தாண்டவமாடுவதினால்தான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வரவேண்டியிருக்கிறது. அதிகாரிகளை உள்ளே போக விடமாட்டார்கள். ஜோப்பியில் 5 ரூபாய் போட்டுவிட்டால் "ஆல் ரைட்" என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அது யார் பேரில் தப்பு? ஹோட்டல் வைத்திருப்பவர்கள் மீதுதான் தப்பு. அவர்கள்தான் இம்மாதிரி அதிகாரிகளுக்கு லஞ்சம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகையினால், பெரிய ஹோட்டல்களைத்தான் முதலில் கவனிக்க வேண்டும். நண்பர் அவர்கள் சொன்னதுபோல, மதுபானத்தை விட்டுவிட்ட பிறகு, இப்பொழுது டீக்கடைகள் அதிகரித்திருக்கின்றன. அந்தச் சிறு சிறு

16th February 1959] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

டீக் கடைகளில்தான் பிஸ்கட்டும், ரொட்டியும் கூடவே வியாபாரம் செய்து மக்கள் பிழைக்கிறார்கள். ஆகவே, தின்பண்டங்கள் செய்யும் இடத்திற்குத் தான் கண்டிப்பாக லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டும். தின்பண்டங்கள் செய்யாமல் விற்பனை மட்டும் செய்யும் இடத்திற்கு லைசென்ஸ் வாங்க வேண்டாம். தனிப்பட்ட ஏழை மக்கள் இம்மாதிரி டீ அல்லது பண்டங்களை விற்றால், அவர்களை லைசென்ஸ் வாங்கச் சொல்லக் கூடாது என்று வேண்டிக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, I do not wish to take the time of the House for more than a few minutes. In 1939, the Public Health Act was passed with a great deal of gusto and we all thought that a new sort of change was coming over and that very many improvements would take place. Twenty years later, a Bill is being presented to the Council which is in effect a condemnation of the action of those responsible for the administration of the Public Health Act. Before proceeding further, Mr. Chairman, may I invite your attention to the Statement of Objects and Reasons? I am sure there is a slight mistake in this part of the Bill. It is stated : "It is proposed to revise Chapter XII and to provide for the control, prevention and spread of communicable diseases from catering establishments". I think the expression may be misunderstood. It is not to provide for the spread of communicable diseases but to prevent their spread. Apart from that, Mr. Chairman, we are becoming experts more or less in passing legislation on every conceivable subject. What effect the legislation will have and how far it will be possible for us to see that the legislation is a success in actual working are things which are never considered by those responsible for the administration of the Act. They are not considered even by the framers of the Bill and by the legislators who pass it into law. Sir, Member after Member got up in this House and said that they felt extremely happy that this Bill was being passed. What is the effect? You will forgive me—I am not trying to be pessimistic or to throw cold water on this very useful and vital measure—if I say that the form in which the Bill has been introduced and the way in which it is going to be implemented convince me that it will be a dead letter on our statute-books. If, on the other hand, the Hon. Minister had come forward with a measure restricting the operation of this Act to certain well-defined areas—large municipalities and some of the smaller municipalities—there would have been a chance of seeing that in course of time, in the course of ten or fifteen years, considerable improvement took place. The responsibility for the administration of the Act is on the District Health Officers. Sir, the District Health Officers are becoming an extinct race and it has become impossible to recruit such officers. I know the difficulty experienced in recruiting medical officers, whether on the preventive side or on the curative side, is so great that there are a hundred vacancies still in the Medical Service of State.

Then, Sir, what is intended is something very different. Almost forty years ago, there was a Health Officer by name, Dr. MacDonald, a Scotchman, who came to this place. In those days he was able

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [16th February 1959

to curb tendencies on the part of people to sell consumables over drains or in insanitary places by rigorously enforcing the law, e.g., permitting preservation of eatables in glass cases so that no flies would come and sit on those eatables. I suppose, if such a thing were attempted by the Health Officers to-day, there will not be Members wanting—I have seen it from the statements made by some of the Members here now—who would say that the poor man should not be deprived of his only means of existence and that the poor consumer should not be deprived of having a bite of that fly-eaten foodstuff. We should think of the larger interests of the people and the diseases which not only will be inherited by the persons concerned but will be communicated to others.

Now, there is a proverb, not confined to Medical Science alone. That is, prevention is better than cure. What we have got to do is to see that the powers that are given here in the existing clauses are properly applied. What are those powers? They are to license a hotel under certain conditions. Are those conditions observed by the health authorities in any part of the State, I should like to ask. A great deal has been said about the differences between leaves and plates. To-day if we talk of leaves, it creates another problem. The hon. Member Sri Krishnamoorthy said that leaves should be used instead of plates. If leaves are used for everything, the garbage will mount to such an extent that the flies sitting on the discarded leaves will multiply thousandfold and come back and sit on the tables and the leaves used for eating purposes. On the other hand, if proper methods are adopted as in some countries by which the plates are kept extraordinarily clean, it would be all
4-40 p.m. right. Apart from sentimental factors which are always there—and I cannot probably convert the hon. Member from his point of view—I may say that in every hotel, small or big, in Europe or in America, the system of inspection is so strict that all the plates have to be boiled in hot water, rinced first of all, automatically put into a hot-water oven, boiled for ten minutes and then put into another place, and then only they are used. If this system is adopted, it would ensure cleanliness of the plates. It is not washing of the type described by my hon. Friend in an inimitable manner.

Sir, I was presiding over a Committee which went into the question of milk supply to the City. A number of caterers were present at a meeting and the manner in which the biggest hotels responded to the modern concepts of sanitation or cleanliness was deplorable. The public conscience is not there. We think of patting one side or the other and naturally after patting, we look to the votes we lose. Therefore, everything else should be as it ought to be. Now, catching votes and entering into the Legislature is a very good plan indeed which ought to be kept in view because it is a measure of service that we can do. On the other hand, it will be a disservice to the public if we find that these things are not properly looked into. I hope it will not be a reflection, Mr. Chairman, and I hope you will not rule it out of order, if I say that

16th February 1959] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

there is a House Committee of this House and of the other House and ask whether its members have ever gone into the canteen in this very place and seen the method of cleaning the plates, how preparations are made and the sanitary conditions under which they are prepared under the very nose of the Legislature. If that is not possible, even if the Hon. the Minister in charge of the Health portfolio has not had the opportunity to go there, how do you expect in the whole of the State, over the wide world as it were, sanitary conditions to prevail?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : He (the Hon. Minister) went long ago. (An hon. Member : His predecessor.) No. I myself, as a Member.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : There is a world of difference between a Member and the Hon. the Health Minister going. We know that when they go on tours, many of them have gone as Members unnoticed, but unfortunately when they go as Ministers, we see two Inspectors of Police, four Sub-Inspectors, a dozen constables and a paraphernalia of district authorities, which means they can go immediately and organise the people to carry out the wishes of the Hon. Minister in the matter, to make the place better. What I wish to state is, merely passing a legislation in the present form where the licensing fee is Rs. 5 or Rs. 10 will only mean an addition to the Exchequer without promoting anything, worthy of the name of sanitation.

Why is the City so bad? I may put forth another point to the Hon. the Health Minister. What exactly is the state of the Madras City in regard to sanitation? It is perfectly true that we have to have some people delivering the eatables on the roadside. But even there, we can make them very much better, very much cheaper. All that is required is a plastic cover over the van that carries eatables. The cover once bought for a small price will prevent flies and others. A mosquito net also might be spread over the eatables and other things which are sold on the roadside. There is no necessity at all to put the poor person to any excessive expenditure. In fact, I would go further and say that if the necessity arises, we may give him this particular thing for some small consideration because we will be saying in another respect a great deal of expenditure. What is the good of leaving those eatables thus and having cholera cases for which we have to recruit so many people, having so much of bandobust made after the horses are stolen from the stable? It is no use at all. So, I would beg of the Hon. Minister still to consider the possibility of bringing this into force in a small portion of the State and then extending it to other areas.

Then, I think the authority which is sought to be delegated under this Act except to the District Health Officers and the Health Officers is a very dangerous thing indeed. As you know, Mr. Chairman,—I am only speaking with the qualification that you

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [16th February 1959

will support me—it is a very difficult thing to state which food is bad and which is good. Many years ago there was a District Medical Officer whose name I will not mention, when the question of the 'prasadam' served in a particular temple was raised. I got the 'prasadam' at 12 o'clock and certified that it was unfit for human consumption. The same 'prasadam' was got again at 1 o'clock and it was certified good for human consumption. What happened in the short interval I need not dilate upon. When the case came to the Court—it was a sensational case in those days—the Medical Officer said : "This is a different 'prasadam' that has been brought". On that report they must have made amends. Of course, for the inspection and the report on the 'prasadam', not a licence fee, but the fee demanded must have been paid. So, it is not easy to make out whether a particular food is really such as to be thrown away. There is a temptation for people to rush in and say that it is not good enough because the State does not approve of such a food. What is the machinery that the Government have got to test in a scientific way whether a particular food is proper or not? It is a difficult thing. Elaborate chemical tests are required in the matter and a great deal of judgment is also required. A person who is expected to be a little above the standard—that will leave naturally a certain amount of erroneous judgment, to put it mildly—should be available for this purpose. That does not mean that I do not fully appreciate the motive with which the Hon. Minister has brought the measure. But as one who has dealt with cases and as one who has travelled all through and knows exactly the conditions under which we are constituted, I would say a small beginning is well worth making and gradually it may be expanded. It should not be difficult to enforce the legislation in municipalities, particularly in municipalities where there are hundred thousand population at least and gradually they may think of the other things. Then for the under dog who tries to make a little money selling food for whom my hon. Friend pleaded would not be affected and the hon. Member Sri Gajapathy Nayagar will sleep in peace.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Chairman, Sir, I fully appreciate and realise that the problem facing us in respect of sanitation and hygiene in our country is a very big one and that it cannot be solved easily. Not only with this legislation, but even with the aid of a comprehensive legislation, it will be very difficult to solve it. But we have to do something at least to tackle the problem. As was pointed out by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami, the scope of this Amending Bill is limited. There is provision now to deal with lodging houses but we do not have provisions to deal with catering establishments, restaurants and other places mentioned in the Bill. So, only with the limited purpose of having uniformity in the matter at least in the case of the other catering establishments, this Bill has been brought before the House. I concede that there are other problems, important problems which this Bill will not tackle. I would suggest to the hon. Member behind me who is also a member on the Health Board to

16th February 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

think about all the other important changes that have to be brought about. They can be placed at a meeting of the Health Board to be held in another two or three months along with the suggestions made here and then we can think of a more comprehensive Bill.

No doubt, the original Act was passed in 1939 and twenty years have passed by and so many new problems and new difficulties have arisen. Certainly, some provision should be made to tackle the new problems and for that a more comprehensive Bill is quite necessary. 4.50 p.m.

With regard to the licence fee, the idea is to fix the amount in the rules. But the hon. Member (Sri Balasubramanya Ayyar) wanted to have an indication of the amount to be fixed as licence fee. I think it would not be very high like Rs. 1,000. May I tell him that the idea is to see that the licence fee does not exceed Rs. 25 and that it will be less in the case of small establishments? I am only indicating the upper limit. In the case of small establishments, it will be proportionately a small amount and that can be provided for in the rules.

With regard to taking away of samples of food articles under the guise of testing them, of course, we know that sometimes packets are given even without samples being demanded. (Laughter.) Generally for the purpose of sample-test, the officer may take one or two samples and so, I do not think there will be any difficulty about that.

Stress has been laid more on the preventive aspect than the curative aspect of this matter. That is very important and now in the primary health centres, the preventive aspect is more and more emphasized but in carrying it out, there is not much progress. I think we have to do it by and by and people also must co-operate and our agencies also should be such that we can enforce it very strictly.

Reference has been made to the scorpion found in the cauldron in which ' iddli ' was prepared. I will also give a very interesting incident which happened some years ago. At one of the festivals, when there was a big crowd gathered, ' dosais ' were being sold. Somebody in the crowd bought one ' dosai ' and when he was eating it, he found something black. Afterwards he noticed that it was a lizard and asked the seller to explain about the presence of the lizard in the ' dosai '. But the seller told him that it was not a lizard but only an ' Inji and Kariveppilai ' and then ate it. Because of his resourcefulness, he was able to satisfy the buyer. But if he had admitted that it was a mistake, then the whole stock would have been destroyed. So, such things also happen.

MR. CHAIRMAN : What happened to him?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Nothing happened to him. He was quite hale and safe.

Now I come to washing of plates. I admit that this habit of sipping is very bad. The persons who are accustomed to taking coffee would relish it only if they sip. I remember that during my student days there was one hotel in a quiet place where people were allowed only if they were prepared to lift the cup and drink. There only leaves were used and everything was prepared in pure ghee or oil, as the case may be. The stuff was good and wholesome and by 3 o'clock every day, the whole thing would be exhausted. There was such a demand for it. Now, can we hope that the people's habit will change and that they may not sip? I am afraid it will not be the case. So, we have to devise other means. What are the other means? In this connection, what the hon. the Leader of the Opposition said is correct. In Western countries the plates are cleaned in boiled water. Even here in one or two hotels like Connemara and at Raj Bhavan, the plates served are hot and sometimes they are so hot that we get a little scorching also. But it is not done in all hotels. At least if they wash them in water, that itself would be good but they put all the plates in one bucket of water and then bring them. It is very bad and I do not know whether that kind of washing or cleaning plates as is done in Western countries is possible now in this country. I am afraid it is not possible to do it. With the existing economic conditions, I think it will be difficult to do it. Therefore, the best thing is to avoid sipping. I know that even now there are some hotels where table and other things are provided separately and the persons going there are expected not to sip, and leaves are also given.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is the Hon. Minister aware that recently when we attended the tea party given at Raj Bhavan, we saw with our own eyes cups and saucers being washed in the same bucket of water?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: When I referred to Raj Bhavan, I had in mind the time when only a few people used to go to Raj Bhavan. Now a large number of people are going there. Now that this matter has been discussed here, something would be done about it and instead of one bucket of water, more buckets of water would be used hereafter.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: But not hot water.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I may tell the hon. Member that in the matter of eating and serving, the best tradition is followed by the Vaishnavites. They have got a code about eating, sitting and other things. Of course, some people other than Vaishnavites also would do these things. Especially Vaishnavites serve ' parimaruthal ' food only after guests sit down and then they take a little water and perform ' mantram '. They say it is ' mantram ' but, after all, it is not ' mantram ' and they only wash their hands with the water. (Interruption.) It is very necessary to do it because what happens is, before taking dinner, we shake hands with all and sundry including the hands of those

who might have snuffed and got the stains of snuff. So also we take side-dish by our left hand and not by the right hand. It is all a very bad practice. The Vaishnavites have got a very strict code such as that one should not sneeze or cough while eating. They are very good at eating nicely and they take sweet after 'rasam' and before 'buttermilk'. All those good habits and customs have gone away. The best thing is to encourage the modern way of cleaning things. But that cannot be done in a day and we have to take such steps as are possible.

With regard to the things sold in front of schools, hawking of ice-fruit and other things, it is a very bad thing. That has to be stopped and something should be done.

In regard to the Health Officer authorising somebody else, if we have to enforce the provisions effectively, we cannot expect the Health Officer to check each and every case. Therefore, he has necessarily to authorise some of his subordinates. It was said that the low-placed officials would abuse their powers. But have we not seen high-placed officials also misusing their powers? It may be that in the case of low paid persons, it is more often and more common. We have only to depend upon their good sense and integrity to enforce the provisions properly. 5 p.m.

I am very sorry, Sir, that in the Statement of Objects and Reasons, a mistake has crept in. Somehow, it has crept in and it is a printer's devil which is very active nowadays. It is not good; it must be stopped. (Sri T. Purushotham : Is it a printer's devil or a drafting error?) Let us blame the devil and be done with it.

Sir, the hon. Member who is interested in the welfare of the fishermen complained that fish were destroyed on the outbreak of an epidemic and that the poor people suffered. As far as I know, only fish of a particular variety is dangerous, that is, *Olavalai*, the snakelike thing. The other things they do not destroy. Only that variety of fish is destroyed and not others, unless they are petrified or bad.

With these remarks, Sir, I shall request the hon. Members to accept the motion. I may say it will not be enforced very strictly even from the beginning, though we have provided strict clauses. As the hon. the Leader of the Opposition has suggested, the provisions ought to be first enforced in certain municipalities and major panchayats. I think there will be scope to provide for such things under the rule-making powers. We shall gradually enforce the provisions. I admit they cannot be enforced wholesale all on a sudden. (Cheers.)

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

' That Clause 2 do stand part of the Bill.'

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I beg to move the following amendment standing in my name—

" In Clause 2 after the words ' or any place ', wherever they occur, *insert* the words, ' or vehicle '."

Actually, we find that the expression ' or vehicle ' is used in the proviso, but not in the main clause itself. Here it is said that ' any eating, drinking or catering establishment, hotel, tea-shop, coffee-house, cafe, restaurant, refreshment room, mobile canteen, itinerant stall or any place, etc.' I say after the words ' or any place ', the words ' or vehicle ' may be added. That will include the push-carts referred to by my hon. Friend Sri T. P. Srinivasavaradan to which I also referred. The push-cart cannot come within the expression ' mobile canteen ' or ' itinerant stall '. If the push-carts also are to be controlled, we will have to use the words ' or vehicle '. It is only a verbal addition which will make the intention of the Government clear. I hope the Government will accept it.

SRI M. ETHIRAJALU : I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN : Is the hon Member moving the amendments one by one?

* SRI T. PURUSHOTHAM : Yes, Sir.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I shall accept this amendment with this change, that instead of adding them after the words ' or any place ', it is better to have them before them and allow ' any place ' to come at the end. I accept the amendment with this change—

' *For* the word " after " in the amendment of Sri T. Purushotham, *substitute* the word ' before '."

MR. CHAIRMAN : The question is—

' *For* the word " after " in the amendment of Sri T. Purushotham, *substitute* the word " before ".'

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN : I shall put the amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, to vote. The question is—

' In clause 2, before the words " or any place " wherever they occur, *insert* the words " or vehicle ".'

The amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, was put and carried.

16th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

"In the second proviso to the proposed new section 107-B. *for* the word 'minimum', *substitute* the word 'prescribed'."

SRI M. ETHIRAJALU : I second the amendment, Sir.

* SRI T. PURUSHOTHAM : It is stated that the 'executive authority may refuse to grant a licence or to renew a licence if he is satisfied that the building, mobile van, vehicle or place is not suitable for the purpose mentioned in the application or does not satisfy the minimum requirements as regards sanitation.' There is nothing as minimum requirement. It should be 'prescribed requirement'. I, therefore, propose that this amendment may be accepted by Government.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It will not be proper to accept the amendment, because the requirements would be many and it cannot be insisted that all of them should be followed at the same time. The officer will see whether the minimum requirements are satisfied. Therefore, 'minimum' should be there and not 'prescribed'.

The amendment was, by leave, withdrawn.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

"In sub-clause (4) to the proposed new section 107-B, *for* the words 'a statement in writing of', *substitute* the words, 'an order in writing stating'."

SRI M. ETHIRAJALU : I second the amendment, Sir.

* SRI T. PURUSHOTHAM : This is necessary because it cannot be expected that the Executive Officer should furnish the applicant with a statement. It is better to say that he should send an order in writing in cases of refusal, suspension, etc.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, the provision is that a statement giving the grounds on which a refusal or suspension is ordered should be appended to such order. We cannot say he shall give a 'judgment'; it will be a big word, unsuited here.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, 'statement' will be all right. The idea is that the reasons for his order should be stated. That is quite all right.

The amendment was, by leave, withdrawn.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

"In sub-clause (5) to the proposed new section 107-B, *add* the following words at the end :—

'which shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government'."

SRI M. ETHIRAJALU : Sir, I second the amendment.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, it has been provided that any person aggrieved by the refusal to grant or renew or by the cancellation or suspension of, a licence by an executive authority under this section may appeal. Sir, I want that these appeals should be disposed of in accordance with prescribed rules. If the local authority goes on delaying passing of orders on the appeal, it will be a hardship to the applicant. It has not been provided here how the appeal would be disposed of. The local authority should not keep the appeal pending for any length of time. Especially, in the case of renewal, pending orders on the appeal, the licensee should be permitted to continue the trade. He should not be asked to stop it simply because the executive authority has refused or suspended the licence. Th local authority should not keep on the appeal. The rule should provide for the expeditious disposal of appeals. That is why I propose that the appeal should be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government. The rules could provide that the trade shall be continued pending disposal of the appeal. All these things may be provided for under the rules framed by the Government. That is why I propose that the appeal which the affected party would make to the local authority may be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government.

SRI M. SESHACHARIAR : Sir, an appeal to the local authority is provided for. There should also be an appeal to a higher authority
5 10 p.m. than that. The executive officer and the Board alone are contemplated. There must be a higher authority than they. I think the rules can provide for that also, as he said. But, in regard to renewal, the difficulty will always be there. Under the Panchayat Act, if the renewal is not made within a particular period, then the person concerned must be deemed to have a licence, whether it is issued or not. Once the application is made, if within a prescribed period, the licence is not issued, the Panchayat Act provides that the person concerned must be deemed to have a licence and that the man can carry on the business. Unless the executive officer or the Board intimates to the person that the matter is under consideration, the licence must be deemed to be continued, if it is not granted within a prescribed period. But here it must be specifically stated. The rules must provide for an appeal to a higher authority than the local authority and the Board. There must be an appeal either to the Government or to the Inspector of Local Boards or anybody else. I think it must be to the Inspector of Local Boards because any licence is issued by the municipality or the panchayat . . .

SRI T. PURUSHOTHAM : The Director of Public Health may be added.

SRI M. SESHACHARIAR : In the matter of licence, there is no use of appealing to the Director. The issue of licence is made by the executive authority. In regard to issue of a licence, one cannot appeal to the Director.

[16th February 1959]

SRI T. PURUSHOTHAM : The executive authority under the Public Health Act is the Halth Officer and not the Commissioner.

SRI M. SESHACHARIAR : My Friend is making a mistake. The point is this. In regard to the licence, the executive authority is the authority in charge. No other person can issue the licence. The Public Health Department cannot issue the licence for running a hotel. The licence has to be issued only by the executive officer.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, there is a feeling that the wording is not clear. When it is said that one may appeal to the higher authority, I am just thinking whether we can say 'the appellate authority'. Even then the question will arise which appellate authority is referred to and whether it should be the local authority. Therefore, we shall leave it at that.

Then, Sir, the amendment 'which shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government' does not read properly. The clause may read : '. . . . . . . under this section may appeal to the local authority *and it* shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government'. So, with this modification, I accept the amendment.

I move—

"In the amendment of Sri T. Purushotham, *for* the word 'which', *substitute* the words 'and it'."

MR. CHAIRMAN : I shall put the Government amendment to vote. The question is—

'In the amendment of Sri T. Purushotham, *for* the word "which" *substitute* the words "and it".'

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN : I shall put the amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, to vote. The question is—

"In sub-clause (5) to the proposed new section 107-B, *add* the following words at the end :—

'and it shall be disposed of in accordance with the rules prescribed by Government'."

The amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, was put and carried.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

"In the proposed new section 107-C, *delete* the word 'minimum', wherever it occurs."

[Sri T. Purushotham] [16th February 1959

The Government always fix the requirements as regards sanitation. They are standard requirements. The Government are not going to fix the 'minimum' requirements. The Government shall have power for fixing the requirements as regards sanitation for different types of buildings, mobile vans, etc. So, the provision should be to make rules for fixing the requirements as regards sanitation in the case of catering establishments. There is no 'minimum' requirement in fixing the sanitary standards.

The amendment was seconded.

SRI M. SESHACHARIAR: In the other amendment he said 'prescribed'. Here he refers to requirement. There are certain things which have got to be accepted. There are certain things which are minimum requirements which it is obligatory on the part of the licensee to comply with. To say that all the things should be conformed to is not proper. Everybody cannot conform to everything.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Suppose we drop the word 'minimum'. Then it may read 'for fixing the requirements as regards sanitation for different types of buildings, mobile vans, etc.' If it is like that, then what we enforce is the 'minimum requirements'. So, there is no harm in deleting the word 'minimum'. As the hon. Member suggested, when we want to arrange for the sanitation, there must be standard requirements. The rules will prescribe them. In enforcing the provision, we should be satisfied that the minimum requirements are complied with. I think, therefore, the word 'minimum' may be dropped.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment to vote. The question is—

'In the proposed new section 107-C, *delete* the word "minimum", wherever it occurs.'

The amendment was put and carried.

Clause 2, as amended, was put and carried.

Clause 3 was put and carried.

***Clause* 4.**

MR. CHAIRMAN: The motion is—

'That clause 4 do stand part of the Bill.'

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, I move the following amendment:—

"In clause 4, in the proposed new section 112-A *for* the words 'carry away' or 'carried away', wherever they occur, *substitute* the words 'remove' or 'removed' respectively."

16th February 1959] [Sri T. Purushotham]

The words " carry away " would seem to be very inelegant and I propose that they should be substituted by " remove ". The expression " carry away " carries with it a certain odium. I think the Government may consider accepting this amendment.

The amendment was duly seconded.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : If I accept the amendment of the hon. Member, it may read " No person shall remove or in any way interfere with an article, utensil or vessel seized, removed or secured under sub-section (1).' Then the word ' remove ' will be repeated twice. It may also not read well. So, instead of the word ' removed ' the word ' taken ' may be used and I accept the amendment with this modification.

I, therefore, move—

" In the amendment of Sri T. Purushotham, *for* the words ' remove ' or ' removed ', *substitute* the words ' take ' or ' taken ' respectively."

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN : I shall put the amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, to vote The question is—

' In clause 4, in the proposed new section 112-A, *for* the words " carry away " or " carried away ", wherever they occur, *substitute* the words " take " or " taken " respectively.'

The amendment of Sri T. Purushotham, as amended by the Government amendment, was put and carried.

Clause 4, as amended, was put and carried.

Clause 5.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

' That clause 5 do stand part of the Bill.'

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

" In clause 5, in the proposed sub-section (2), after the words ' or a place ' and before the words ' where food ', *insert* the words ' or vehicle '."

This amendment is similar to the one that has already been accepted by the Government. Therefore, this may be accepted.

The amendment was duly seconded.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I accept the amendment.

MR. CHAIRMAN : The question is—

" In clause 5, in the proposed sub-section (2), after the words ' or a place ' and before the words ' where food ', *insert* the words or vehicle '."

The amendment was put and carried.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

' In clause 5, after the proposed sub-section (2), *insert* the following as new sub-sections (3) and (4) :—

" (3) The Government shall have power to make rules for the periodical medical examination of the employees and associates in all the catering establishments referred to in sub-section (2).

(4) The Government shall have power to appoint food inspectors for effective supervision and control of the catering establishments and for the purposes stated in Chapters XI and XII of the principal Act." '

Sir, the new sub-section (3) I am proposing is in accordance with the recommendation of the Hotel Sanitation Committee and I think the Government may consider accepting it. It only proposes that the Government may be given the power to make rules providing for the periodical medical examination of the employees and associates. As regards now sub-section (4) proposed by me, I wish to recall that it has been pointed out in the course of the discussion on this Bill that we may pass this important legislation, but that there may not be proper enforcement of the provisions of this legislation.
5-20 p.m. For this purpose, Government should have the power to appoint Food Inspectors. I have proposed that the Government may have power to appoint Food Inspectors, wherever necessary, for effective supervision and control of the catering establishments. It may be interesting to note in this connection that the public health reports show that several cases of food poisoning occur due to consumption of unhygienically prepared food kept in uncovered and untinned vessels. Last year, that is, in 1958, 81 such cases were reported, of which there were 7 deaths. The occurrence of such cases in several places is a normal feature, and there should be sufficient health staff to take prompt action to remove the affected persons to hospital for treatment and institute necessary precautionary measures for the prevention of a recurrence of such cases. I hope, Sir, the Government would take necessary powers to appoint the required staff for this purpose.

The amendment was duly seconded.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I shall not be able to accept the amendment to introduce a new sub-section (4) to enable Government to appoint Food Inspectors. Because, as it is, there is sufficient provision for the supervision and control of the catering establishments both by the Health Officer and the other

officers whom he would empower or authorise. Even now this work is being done by the Sanitary Inspector. He can very well do this. Therefore, no fresh appointment of a Food Inspector is necessary.

As regards the other amendment of Sri T. Purushotham to provide for the medical examination of the employees and associates, there is already provision for it in item (iii) of sub-clause (2). Since we have this provision already, the amendment of Sri T. Purushotham is unnecessary.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Clause 5, as amended, was put and carried.

Clauses 6 and 7 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

'That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, as amended, be passed'.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras Public Health (Amendment) Bill, 1959, as amended, be passed'.

The motion was put and carried and the Bill, as amended, was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Tuesday, the 17th February 1959.

The House then adjourned.